

BÁRDOS B. ARTHUR

Fordulópontok...

Írtunk egy { szimfóniát
 költeményt közös ihlettel
 regényt

négykezes partitúrát a zenekedvelőknek
 disszonáns asszonánciákat
 a vájtfülűeknek
 harmonikus prózát
 polgárisra szűrt ütemben
 hangról hangra sorról sorra
 fűztük sorsunk fonalát
 az izzó történelem tűfokán
 láthatatlanul tördeltük kezünket
 hajlékony életünket
 árnyékoltuk a fehéren harsogó
 papírlapokra –
 analfabéta hazafiak
 teleírátták makulátlan ifjúságunk
 lehúgyozott falait
 az elme-kór-csosult
 Kor horog- és nyilaskeresztes
 hieroglifáival
 – néhány milliócska – mi nem haltunk bele
 fejezetről fejezetre
 nőttünk magunk fölé
 s töpörödtünk csontsorvadásos eszmék
 kajlagerincű törpéivé
 ám a holt koponyák Golgotájáról
 hazafelé menet bukdácsolva
 kettőnk irdatlan lekottázatlan megíratlan
 szerelme támasztott föl átmenetileg
 rovarirtó napjaink tökjózan küszöbén –
 újjáéledtünk kar a karban
 test a testben
 a hús szentélyeiben folytatódunk
 egy-házunk háromésfélkilós harang-
 nyelvvel kongatta világgá
 a gének és sejtek ünnepi ötvözetét
 s azóta sem tudjuk mire figyelmeztet
 a hajnal szemérem-hasadása

vagy az elfásult alkonyat
 fellobbanó láthatárán lángra-
 gyúlt dómok zsarátnok-
 kupoláinak gyötrő áthasonulása
 csuhát öltő
 kolostorcella-szigorúságú éjekké
 és minek – toporzékolok magamban –
 Immanuel Kanttól elcsenni
 transzcendentális lebegését
 mikor negyvenhét esztendeje
 (vond le kérlek a KZ- s szekuséveket)
 naponta szemléljük egymást
 a reggeli kávé aromás illatában
 s az ad-hoc vacsorák vitaestjéin
 szemére hányjuk egymásnak
 hogy én a szalonmás rántottát zabálom
 te a szűzhártyás tükörtojás
 sárgájába mártod magad
 jóformán észre se vesszük –
 minden buborék-percünk
 visszavonhatatlanul pattan el
 a nyomainkat féltékenyen
 tagadó múltba
 s mi is önmagunkat marcangolva
 simogatva gyűlölve istenítve
 a megsemmisülésig – –
 zuhanunk agyonfoltozott
 szálanként foszló
 végzetesen összegabalyodott ejtő-
 ernyőinken csüngve
 terített asztalunk megvetett ágyunk mellől
 a hemzsegó galaktikák
 csillagszemű névtelenjei közé
 esetleg a chaplini Modern Idők
 celluloid kényszerképzetein
 túlrepítve: az öröké
 üzemhibátlanul működő
 szabályozható krema-purgatórium
 tisztító
 eleven tüzebe ejtjük
 szimfóniánkat verses regényünket –

aláíratlan-magunkat!

1991. július 13–14.

Közkívánatra

*Valóság vagy álom
prése szorít marokra,
élethossziglan verset
csurrantani riadt napokra...*

*Minden kétes. Mindenre képes
egy körömhegynyi heg.
Vércseppre csepp –
fogyatkozom pazarolva
magam a behorpadt csönd
bádog kagylójába hullva-folyva ---*

*Közkívánatra elavul
az alanyi: földbe szívároguva,
közhellyé csillapul.*

*A rothadó évtizedek
vörös foltokkal szennyezett
gézkötése
bomlásában is fertőz:
szemérmesen mégse
takargatom a nyílt sebet
lecsupaszított életemet.*

*Arcom árkaira kövesedett
a megalvadt ősz. Védtelen az ember
ha már kiterítették mások.
Fölöttem elévül
a huszadik század: némely régésze
latolgatja, megéri-e végül,
hogy színre lökjenek az ásatások.*